

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga.
BARCELONA.PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50

L' ATENTAT DEL LICEO.—Retratos, detalls gráfichs y pormenors.

A. RUGGIERO (a) RINALDI

SANTIAGO SALVADOR FRANCH

A. VACCHERINI

Eanarquista Santiago Salvador, qual retrato autentich publicarem avuy, fent notar de pas que la contextura del seu cráneo té molts punts de semblansa ab lo de Sant Ignaci de Loyola, segons lo representan estampas de la época qu' hem tingut ocasió de veure, continua detingut en la sala de presos del Hospital de Zaragoza, ab los peus subjectes á una cadena amarrada al sostre, tal com lo representa un dels grabats que publiquén en aquest mateix número, y sense millorar ans empitorant de la ferida al ventre que va inferirse al ser detingut y qual bala no se li ha pogut extreure.

Salvador no's nega á sostener conversas ab las personas que acuden á visitarlo, y ho fa contant ab la major naturalitat l' horrorós delicte que va produhir tantas desgracias. Per lo que diu, mesmella interessar-se per sos companys presos á Barcelona, que per las numerosas víctimas que va causar, presenciant impávit l' enterrro de algunas d' elles desde l' brancal de la porta de casa seva, situada en las inmediacions del Cementiri vell.

Lo seu odi contra 'ls burgesos no te límits, entenent per burgesos á totas las personas que no son de la seva posició. Fins tractantse de periodistas no té cap reparo en calificarlos de burgesos; pero pobres.

Explica que son burgesos per quant, en concepte seu escriuen sols per lo que se 'ls dona ó per qui 'ls paga, y afégeix:

—Y com s'ga que 'ls pobres no tenim diners per pagarlos, de aquí resulta que 'ls periodistas son burgesos ó lo qu' es lo mateix: defensors de la burguesia.

Santiago Salvador en la sala de presos del Hospital de Zaragoza.

Tal es lo concepte que li mereix la prempsa al insensat anarquista.

Parlant de las colocacions que havia tingut á Barcelona, revelà que havia servit á casa del Sr. Zuzarte, cónsul de Portugal y á casa del Sr. D. Oscar Pasqual, president del Banc de Barcelona.

Lo periodista que l' interrogà, li dirigí la següent pregunta:

—Escolta Salvador: avants de ser anarquista, quinas opiniôns tenias?

—Era carlista.

—¿Carlista?

—Si, senyor: y ho era per ser de aquest modo de pensar tota la meva família; pero vaig començar á enterarme de las doctrinas del anarquisme y vaig anar perdent mas antigua creencias. Desde fa uns quatre anys soch únicament anarquista individualista.

No deixa de ser singular aquest canvi de opiniôns, qu'en certa manera vé á demostrar una volta mes que moltes vegadas los extrêms se tocan. Es precis tenir present aquest dato, que justifica en certa manera la prevenció dels que creuen que l' anarquisme, y mes l' anarquisme terrorific alenta tal vegada un' odi tan gran y sistemàtic contra la llibertat política, com lo que sent contra la mateixa burguesia. Carlins y anarquistas abominan la llibertat y voldrian destruirla per tots los medis. Y també 'ls carlins son terroristas y no tenen contemplacions quan se decideixen á córrerla per la muntanya.

**

Lo dia 13 del corrent tingué

Lloch en la sala de presos del hospital de Zaragoza, una escena conmovedora.

Antonia Colom, esposa de Santiago Salvador, se dirigió a aquella capital, portant en brassos a la seva filla, nena de 14 mesos. L' objecte del viatge no era altre que visitar al seu marit; tal vegada despedir-se d' ell per sempre.

Muller animosa, amant de la seva família, Antonia Colom es alta, de bona presencia, de ulls grossos y expressius, de fesomia simpática y agradable. Vesteix lo trajo decent y modest de nostres donas traballadoras.

L' entrevista que tingué ab lo seu espòs no pogué menos de afectar a totas quantas persones tingueren ocasió de presenciarla. Sigué aquella una escena dolorosa de abrasadas y de llàgrimes. Plorà la dona y plorà també, cubrintse l'rostre ab lo llençol l' empêdernit anarquista. Tan sols la ignocent criatura presenció aquella escena de ternura, sense comprender l' seu alcance.

«Perquè jay! l' amor a la família no havia de sobreposar-se a tota'altra preocupació, en la naturalesa de Salvador? Cóm no v' pensar ab aquells sers idolatrats avants de prestarse a come'tre la funesta y abominable aventura que l' ha dut al estat en que avuy se troba?

Santiago Salvador donà terme a la entrevista recomenant a la seva esposa que se'n tornés a Barcelona y dihent que la seva presència allí li feya mal.

Y tant cert era lo que deya, que a conseqüència de l' emoció tingué un recàrrec de febre.

Lo governador de Zaragoza facilità recursos a aquella desditxada mare per regressar a Barcelona en lo tren exprés, com així ho efectuà la mateixa nit.

Lo periódich de Zaragoza del qual extractém la precedent noticia, diu lo següent:

«Antonia Colom manifestà que al casarse ab en Salvador aquest era mosso de cafè, y que fins fá tres anys era religiós en extrem, fins al punt de que gracies als seus consells, una germana seva ingressà en un convent de monjas de Barcelona.»

No obstant sempre sigué poch aficionat al traball, tendència que augmentà al canviar de ideas y al associar-se ab los qu' ell anomena 'ls seus companys.'

Per la nostra part sens afegeirhi ni posarhi res, ens limitém a transcriure 'ls párrafos que precedeixen, à fi de que les persones aficionades als estudis antropològics, puguen deduir de aquests datus las conseqüències naturals que se'n desprenden.

J. SIMON

DE SENMANA A SENMANA

(SONETS-RESUMENS)

Dés que pren lo procés (1) més peu, notéu que 'l fret es molt més viu, si fret sentiu: lo calor del procés es molt més viu d'ensà que 'l fret del temps pren molt més peu.

La pública moral, no 'm negaréu que va pujant per graus, segons llegiu; mentres que, si termòmetre teniu, com baixa la columna clar veuréu.

De modo que 'l termòmetre moral y 'l termòmetre físich—es casual!—van en relació inversa constantment.

Per 'xò no estranyo gens, fent fret en gran, que,—la qüestió anarquista comentant,—ens quedin 'ls peus frets y 'l cap calent.

PEPET DEL CARRIL.

s molt significatiu que l' arquebisbe Ceferino González, trobantse malalt de una caries a la barra, haja acudit al Dr. Bergmann de Berlin, qu' es lo metje mateix que va curar la barra del insigne Romero Robledo.

Y dich qu' es molt significatiu, porque 'l fet revela que 'ls més eminent prelates de la santa mare Iglesia, en cassos tan apurats, demostren creure més en los miracles dels sabis doctors protestants, qu' en los que s' atribueixen a la tan venerada verge de Lourdes.

Després de consignarlo així, no 'ns resta més sino desitjar que l' arquebisbe 's curi bé y depressa, tant en favor de la seva salut com en èxit de la nostra propaganda encaminada a extirpar totas las preocupacions fondament arreladas entre la grey catòlica.

Una frasse felis y exacta del discurs pronunciat a Mataró pel Sr. Rahola, digne secretari del Foment del Traball Nacional:

«Lo tractat ab Italia es lo sacrifici de l' agricultura sense compensació pera l' industria; y 'l tractat ab Alemania es lo sacrifici de la industria sense compensació pera l' agricultura.»

Exactíssim. Y això vol dir que 'ls autors de aquests disbarats econòmics son los enemichs sistemàtics de tots los que traballan, de tots los que suan y de tots los que produueixen, y que com a tals enemichs

(1) Anarquista.

tots los que produueixen, tots los que suan y tots los que traballan, han de tractarlos.

De Laval (Fransa), escriuhen a un periódich que ha sigut pres y subjectat a incomunicació l' vicari de la parroquia d' Entramnes, acusat del delict de haver donat mort al rector de la mateixa.

Prenguin nota de aquest fet, may siga sino per recordar que capellans ab capellans també 's pelan.

Diuhen de Melilla:

«Los venedors moros que acuden a la plassa diariament, procuran enterarse ab gran interès dels fusells Maüser.»

Y fan bé. Així estaran més ben preparats per la pròxima vegada que intentin embestirnos. No es que vulguin saber del mal que han de morir, sino del mal ab que 'ns han de matar.

Y 'ls bons espanyols que 's ho hem ensenyat tot, inclus las bragas, 'hem de negarnos a ensenyarlos també 'l maneig de las armas de repetició?

En Maymó Mojatar ha sigut conduhit a la cort del Sultán. Ja tinch previst desd' ara 'l càstich que li aplicaran.

Si a Alf el Rubio l' han nombrat bajá, a Maymó Mojatar, a dreta lley, no poden menos que nombrar-lo gran Visir.

Las coses ferlas bé o no ferlas.

Lo manifest del Sr. Ruiz Zorrilla es una nota vigorosa llençada en mitj de l' apatia mortal que domina en totes las esferas. No hi haurà espanyol que no desitji una República com la que proclama l' ilustre emigrat de Paris, séria, gubernamental, radical davant dels conservadors y conservadora davant dels anarquistas.

Pero per lograrla, l' autor del manifest no veu altre camí que 'l procediment revolucionari. Al cap y al últim creyem també nosaltres que no n' hi haurà cap més. Pero es precis que avants se realisi la unió estreta del major número de republicans possible, resolts tots ells a fer us dels procediments legals y a purificar lo sufragi, costi lo que costi. Y com siga que 'ls monárquichs apelarán a tots los medis per impedir que la voluntat resolta del pais, trobi una solució legal, l' empenyo nostre per lograrla haurà creat un núcleo de forsa, capás de imposar-se a totes las trampas dels monárquichs y capás també de reventar tots los escuts de aqueixas trampas.

No s' logra tant realisar una revolució, predicantla, per espai de vint anys ab una tenacitat y una constància implacables, com acumulant los elements que han de produir-hela, y 'l primer de tots ells es la ràhó, y 'l segón y més principal la conciencia pública.

Las revolucions se forjan en l' atmosfera com las tempestats y no en lo cervell dels homes. Tant impossible es ferlas quan no estan en sahó, com evitarlas quan arriba l' hora de desencadenar-se.

Y erigir aquest procediment en sistema, avants de lograr l' unitat del partit republicà, pot conduhir a perdre un temps preciós, dificultant la realisació del mateix propòsit que guia e impulsala als propis revolucionaris.

Nota final.

Lo notable manifest de 'n Ruiz Zorrilla ha sigut denunciat per las autoritats sagastinas.

Aquest es l' únic honor que li faltava per acabar de alcançar la deguda importància y trascendència.

Fá la mar de temps que las Corts no celebren sessions, y 's diu que no s' reunirán fins que D. Práxedes tingui la cama ben arreglada, y fins a tant que no coixeji la qüestió de Melilla.

¿De qu' serveix la representació nacional?

A l' any 67 perque feya cosa de mitj any que las Corts moderadas no s' havian reunit, vuitanta diputats, entre ells los més notables de l' unió liberal, van protestar enèrgicament y a conseqüència de aqueixa protesta, van ser deportats a Canaries.

Un any després estallava la revolució de Septembre.

Aquells temps han passat, y avuy tot se pren a broma. ¿No es ben vergonyós que 'ls unionistas del any 67 hajan de donar llisons de dignitat al democràticas avuy dia?

CARTAS DE FORA.—Organyá.—L' ensotanat de Plá de Sant Tirs va desbocar-se a tanta furia que desde dalt del cubell mistich v' dir que s' embrutava ab La Campana de Gracia y 'ls que la llegian. Un home tan pudent, que de tal manera s' embruta desde la Catedral del Esperit Sant, ó molt m' enganyó en l' altra vida té un lloch reservat. Quan vaja a disfrutar de l' eterna benaventurança estic casi segur que 'l tancaran al número 100 del cel, per tota una eternitat. Y alsa, noy, ensuma ja que això t' agrada!

Mataró.—Contestant a una carta que publicarem la setmana pasada, n' hem rebut un'altra suscrita per diversos regidors federales y per alguns individus del Comité republicà progressista, que diu: «Lo metje homeòpata y segon tinent de Al-

calde de aquesta població, no s' ha dit jamay zorrillista, y si únicament republicà unionista.»

Quedan servits los corregionalistes polítics, firmants de la carta los quals absolen al Sr. Guanyabens del càrrec de haver preferit una vara de tinent d' arcaldie a mantenir la seva conseqüència política.

L' HOME TRANQUIL

on Práxedes ja s' torna a veure las orellas: ja ha sortit de casa: ja ha pujat ell sol ab ajuda de una crosseta, las escalas de Palacio: ja ha visitat a la Regent, havent prescindit de ferse anunciar, desitjós de donarli una sorpresa, y está alegre, satisfet, xarmant, y assegurat que anant bé ell, va bé tot, que marxant ell, encare que ab una mica de pena, tot marxa.

D. Práxedes no s' explica que pugui haver-hi descontents dintre ni fora de la majoria.

Perque lo qu' ell diu:

—Dels assumptos que han passat per nosaltres no n' hi ha cap, ni un, que no haja alcansat una solució satisfactoria.

Y al di això 's frega las mans de gust y no 's frega 'ls peus de igual manera perque encare li fan mal.

Entre 'ls triomfs del govern citá las eleccions municipals, favorables als candidats monárquichs, y guanyades com sabothom corrompent y trampejant. No ignora ningú que allí ahont no va arribar l' asfixia corruptora, l' art de la prestidigitació va fer lo que faltava.

—Primer triomfo.

L' anarquisme va de vensuda. Los principals autors dels atentats de la Gran-via y del Liceo están presos, quedant descuperta la seva organització. Ja podém dormir tranquil·lis. No hi ha sino que per descubrir tota la trama del primer, sigüe necessari que succeixis lo segon. D' altra manera s' hauria cumplert la sentència de Montjuich, en la persuació de que 'n Pauí Pallás no tenia còmplices. No 'ns encaparrém ab lo que puga succeixir demà y diguem ab D. Práxedes:

—Aquest es lo tercer triomf del govern.

**

Y ara vé la grossa: o siga la qüestió del Riff.

Diu D. Práxedes que 'l govern ho ha fet tan bé, y afegeix textualment: —Cap més país del mon ho hauria fet millor.

La imprevisió de posar-se a construir lo fort de Sidi Agua-

riàix, sense prendre las midas necessàries, per sostener lo nostre empenyo: l' aislament de la garnició de Melilla davant de las kàbilas desenfrenades que contavan per l' atac ab forças numèriques vint vegades superiors a las nostras; la mort d' 'l sacrifici de numerosos soldats y de dignes oficials, jefes y de un general del nostre exèrcit; la mutilació abominable dels cadàvers; la vergonya de la derrota y la impotència, tot això es una glòria inacessible del govern fusionista.

Després, al cap de dos mesos de tentatives, de vacilacions,

de tanteigs, de fer y desfer, de teixir y deseixir, y de despilfarar sumas immenses, se logra reunir un exèrcit de 25 mil homes,

dirigit per una trentena de generals, situantlo en lo camp de Melilla. Lo país s' horripila al pensar que per movilizar aquestes forças s' han necessitat dos mesos, y pensa ab alarma que seria d' Espanya si en lloch de tenir que combatre a las kàbilas desorganizades, ens vejjessim obligats a plantar cara a una forsa enemiga montada a la moderna.

Pero al fi 's considera pensant que ja que al Afrika han anat, de allí no tornaran sino cuberts de glòria.

—Ja t' ho dirán de missas! —diu 'l govern y ab l' heroe de Sa-gunto, enviat per acaudillar aquellas forças.

Y en lloch de accions de guerra, hem tingut entrevistas y magarrufas. Las amenassas virils s' han tornat aygnapoll. Los diplomàtichs de las babutxas y dels peus sense mitjans s' han rigut a las barbas dels heros ab lloron. Totas las operacions bèl·iques de Melilla s' han reduït al fusellament de un pobre presidiari. En canvi a un dels promotores de la ignoble y vergonyosa saragata, a Alf el Rubio, enemic declarat d' Espanya, se 'l nombra bajá als bigotis mateixos de D. Arseni, y 'l govern espanyol mestaga tranquil·lament aquesta xufa.

Regressan los nostres soldats escandalisats y avergonyits.

Bé es veritat que 'l govern, per consolarlos omplà las columnas de la Gaceta ab las llistas de las gràcies otorgades ab motiu de la campanya de Melilla, concedint a graps los ascensos, las creus y les condecoracions, destinades a ruborizar als mateixos favoreixents ab elles, los quals podrán dir que hi ha insignias que honran al que las ostenta, y n' hi ha també que fan riure al que las vén.

Y 'l desenllaç de aquesta serie de ridícules tamborellas depén del resultat de la embaixada, resultat que 's creu que será l' arbitratge confiat a l' Inglaterra.

Sols falta qu' en pago dels serveys dels inglesos, els hi concedim un tractat de comers fet a la mida del seu gust, y així lo govern matrà dos pardals ab un tret.

**

Carregat ab aquest bagatge de glòrias y triunfos, lo felicíssim D. Práxedes compareixerà tranquil davant de las Corts,

sens temer pera res, ni als dissidents de la majoria, ni als diputats de la oposició. Dels seus llavis molsuts, com tot lo demás de la seva persona, sortirà la consabuda frase:

**

—Ja ho veyeu senyors: cap mes govern del mon, ho hauria fet millor.

A lo qual, si nosaltres tinguessim siti en l'hemicicle del Congrés, li respondriam:

—¿Sab D. Práxedes que observem, que ab tot lo temps que ha estat malalt tancat à casa, li ha crescut molt lo tupé?

P. K.

DUGAS CARTAS

I DE BARCELONA À MELILLA LA CRIADA AL SOLDAT

Estimat Arcís: ¿Qué hi feu aquí à Melilla tants dies? ¿No m'vas dir que tornarias aquest mes del vuit al deu? Verdaderament m'extranya qu'estant tot llest com està y ab lo bon temps que ara fa, tardéu tant à veni à Espanya. Aixó m'dona una tortura que l'com m'està fent malbé.... ¿Qué passa? ¿qué us entreté? ¿qué us destorba? ¿qué us detura? Dígam la vritat pelada y tréume d'aquest torment: si ets mort, escriumho al moment: à tot estich resignada. Pero... no; ¿oy que no, Narcís? Tú mort?... Seria molt d'un cabò segón com tú no's mor així com així. Aquí hi ha d'haver un misteri que si tú, sol de ma vida, no m'aclares desseguida, me faré perdre l'senderi. ¿No estéu lloestos? Donchs ¿qué feu? ¿per qué no torneu aquí? ¿Teniu feyna? Sent així ¿per qué, donchs no l'acabéu? Potsé l'meu cap desatina, marejat per l'anoransa; però à mi aquesta tardansa me dona molt mala espina. ¿Qui'ndiu que tú, en aquesta hora mentres jo suspiro y ploro, no te m'estàs tornant moro darrera d'alguna mora? Arcís, vull la vritat neta. ¿Perquè no vens desseguida? Respón prompte à ta afigida y enamorada.—PAULETA.

II DE MELILLA À BARCELONA LO SOLDAT À LA CRIADA

Preciosa, divina Paula: No m'dignis aquestas coses! Per quin motiu me suposa tan pervers y gata-maula? Jo, del rifeño enemic, perdre l'temps per questes renyas fent l'amor à las rifyenys? Com hi ha món, per així estich! Retira al punt la paraula que'l meu honor aniquila, y en quan aixó, viu tranquila, viu tranquila, hermosa Paula. Sempre hi pròbat ser formal y ben clar vaig dírt' ho à bordo: —Tan téserà à Rostrogordo com al Salón Oriental. Respecte à lo de tornà, es cert que no hi cumpliràs del que t'havia promés pero ¿sabs tú lo que hi ha? Sense gens d'hipocresia, impropia de ma rudesa, vaga à parlà ab la franquesa d'un cabò d'infanteria. No torném, y no es per nyonya ni pel aygnan ni pel vent: No torném senzillament perque... jns en doném vergonya! Tan grossa es la pasterada qu'hem fet aquí, que temém que al punt que desembarquem ens darán una xiulada. Lo qual, qu'hem determinat afeytarnos los bigotis y tornar d'amagatotis! quan aixó estigu olvidat. Vei' aquí explicat clà i llis lo que t'dona tant torment. No t'olvidis ni un moment del teu sempre fiel.—ARCÍS.

C. GUMÍ.

EN GUARDIA!

CABAN d'arribar de las islas Filipinas notícias tremendas. Diu que una comitiva de salvatges, sense modos, ni educació, ni una gota de roba, ha atacat à uns quants soldats espanyols que ocupaban una posició fortificada.

De moment, la gravetat de la notícia ha fet vibrar la meva corda patriòtica; però refundantse poch à poch (y per xó la estació es ara molt aproposit) m'hi anat apaciguant y tirant cálculs.

Gat escaldat—diu l'adagi—ab aigua freda 'n té prou. Los salvatges de las Filipinas ens han insultat y 'ns han fet malbé alguns individus de tropa.... ¿Y qué?

¿Qué 'ns pertoja ara? ¿Organizar una expedició que embarqui cap allí y 'ostri als indis que aquí som molt guapos y que ningú 'ns passa la mà per la cara ni pél lloch?

Suposé per un moment que ho fem aixís.

S'arma un exèrcit, se dirigeix al lloc del siniestro, acampa tranquilament... y envia un telègrama à Espanya:

—Ja som aquí.

—Bueno—responemos nosaltres:—¿qué voléu ara?

—Reforços. L'enemic es més numerós de lo que las primeras notícies deyan, y si no preparéu la campanya ab tots los primors de la tècnica y la estratègia, ens exposéu à un fracàs.

Espanya reflexiona, ho consulta ab la butxaca y ab los veïns y troba que aquestes observacions son molt enraonades.

—Nada, donchs; fémho ab tota forma.

En Martínez Campos s'encarrega de manar l'exèrcit espedicionari. Ab ell hi van trenta ó quaranta generals, vinticinc mil homes, un parell de cents canons y tota la pobresa de barcos de guerra ab que contém.

L'exèrcit se posa en marxa y en las estacions y embarcaderos tot son crits, vivas y entusiasmés patriòtics.

—Ara veurán aquests salvatges de las Filipinas de quina manera 'ns ventém las moscas los espanyols!

—Viva la patria!

—Viva la soberanía nacional!

La expedició arriba allí... y l'general fa dir una missa de campanya.

—¿Qué?—dihém nosaltres:—¿ja está acabat tot?

No senyors: ara precisament comença.

Després de la missa de campanya... vé una llista de dos mil ascensos, premis y recompensas als braus militars que han assistit à aquesta missa.

Luego l'general en jefe esmorsa y brena varias vegades ab lo germà del cabecilla salvatge.

Y per fi de festa, s'combina una numerosa y lluhida comitiva que se'n vá ab no sé quina embaixada al tal cabecilla, ab un rumbo y una explendidés que 'ns costan un ull de la cara. ¿Qué tal? ¿Les veulen las conseqüencies de la broma? Un gasto del botavant, unas quantas missas... y 'ls fils telegràfichs espatllets de tant funcionar inutilment.

Y que aquí no hi cab lo recurs de dir:—Aixó es exagerat.

Ni més ni menys ens ha succeixat à Melilla. Vam començar la guerra com qui diu per matà'l rato; més tart la cosa va anar-se formalitzant y al últim van remoure cel y terra, y van desorganizar la nació, l'exèrcit y la família, total ¿per qué?

Per sortir del negoci ab las mans al cap, la cara vermella y la butxaca buyda.

Si 'ns haguessim creut que la funció havia d'acabar d'aquesta manera, hauríam fet manifestacions, ni suscripcions, ni ovacions?

Lo que probablement hauríam fet es lo que arà convé que 's fassí ab los salvatges de las Filipinas.

Res d'entusiasmés patriòtics ni de llamaments à las armes.

Aquestes coses, per lo que s'ha vist al Africa, com més de pressa s'arreglan, millor y més barato.

¿Los indis ens han atropellat?

Pues se 'ls crida, se 'ls dona unas quantas satisfaccions, se 'ls envia algú regalo y llestos.

Muxoni y que no se'n parli més.

Tot lo que no sigui ferho així es tirarse terra als ulls

¡Ya no hay patria, Veremundo!...

No hi ha més que dos mil ascensos y recompensas per una guerra qu'encara s'ha de començar.

FANTÁSTICH.

o Sultán de Turquia ha concedit à la senyora de 'n Moret la condecoració del Chefakal de primera classe.

Ademés de això s'ha de tenir en compte que l'mateix Moret envia al seu fill Llorens à l'embaixada de Melilla.

Y si s'considera finalment las amistoses relacions que ha tingut sempre ab los moros de totas midas, calanyas y categorias, tindràm comprobat una vegada més que l'nom de Moret no es més que una degeneració de moro.

La afició ab qu'en Moret intenta deixar sentat que l'tractat de comers ab Alemania favoreix altament à la industria suro-taponera, m'inspira la següent consideració:

Avants, ab l'excusa de favorir al vi, se exigia l'sacrifici de totes las indústries.

Pero com avuy el vi està tan perdut que ningú veu medi de salvarlo, en Moret y 'ls lliure-cambistes, conseqüents en la seva tirria contra las indústries, ja no gosan à defensar més que 'l tap de l'ampolla.

L'empresa del teatro Real de Madrid està à punt de quebrar y 'l govern li ha otorgat una subvenció.

Item més: lo bisbe de Sion que presta exclusivament los seus serveys à la família real, no tenia cotxe, y 'l govern ha determinat que l'Estat li coseje.

Y com ni per un gasto ni per l' altre hi havia consignació en los pressupostos, ningú s'explica com dimontri s'ha pogut realitzar aquest miracle doble.

A no ser que per sortir del pas s'haja acudit al capitul de calamitats públiques.

De l'embaixada que ha de anar al Marroc, se diu que 'n formaràn part un gran número de pollos de l'aristocracia madrilenya. Per ells serà una diversió barata ja que l'Estat corra ab tots los gastos. Per nosaltres un nou motiu per alabar la serietat fusionista. Y pels moros una ocasió per dir un xiste.

—Espanyoles—dirán—ser menos que gallinas: ser pollos.

Los canóns de un dels forts de Melilla, van fer foc contra un parell de penats que s'escapaven de la plassa.

Y encare dirán que las tropas del govern no procedeixen ab la més gran energia.

Lo govern podrà alabar-se de imitar al cassador del quènto que cassava guatllas à canonadas.

Avants de posar-se en camí l'embaixada espanyola va sortir de Tànger al objecte de avistarse ab lo Sultán, un delegat anglès.

Qu'es com si diguessim:—Lo primer que ha arribat al teatro, ha sigut l'apuntador del sainete.

Si à Ali el Rubio l'ven nombrar bajá de Benisicar, al Santón de la Puntilla lo podrian consagrar arquebisbe de Melilla.

Y tocant un altre assunto al gran heroe de Sagunto podrian nombrarlo... tonto.

Entre les creus que à graps s'han concedit ab motiu de la desdixada campanya de Melilla, n'hi trobem à faltar una.

Una gran creu destinada à adornar la sepultura dintre de la qual descansa la formalitat de la nació espanyola.

Lleñeixó:

«Sembla confirmarse la noticia de que las Corts se reunirán després de passat Carnestoltes.»

Entenémnos: ¿de quin Carnestoltes se tracta? Del de Melilla?... En aquest cas això de reunir-se las Corts va llach.

«Se asegura que llegará pronto al Riff un tío del Sultán, personaje de gran prestigio y valor. L'heroe de Sagunto estich segur que dirá:

—Vaya! ¡Ese tío nos faltaba!

La situació de Italia es cada dia més pavorosa. Durant una serie d'anys ha gastat lo que tenia y lo que no tenia en armaments militars.

Afanyosa de alcansar lo rango de gran potència, al costat de Alemanya y Austria, ha trobat la extenuació més desastrosa.

Anant en busca de la fama ha quedat dominada per la fam.

La reacció ultramontana va cundint qu'es una delicia. Segons un periòdic, molts oficials y soldats da la garnició de Ceuta han instalat la confraria de la Milicia angèlica, y à fi de fer creixer més y més l'amor de las ànimes envers l'àngel tutelar de la CASTEDAT, s'han distribuït multitud de llibrets, medalles, cinguls y demés objectes religiosos.»

¿Qué tal: qué 's sembla?

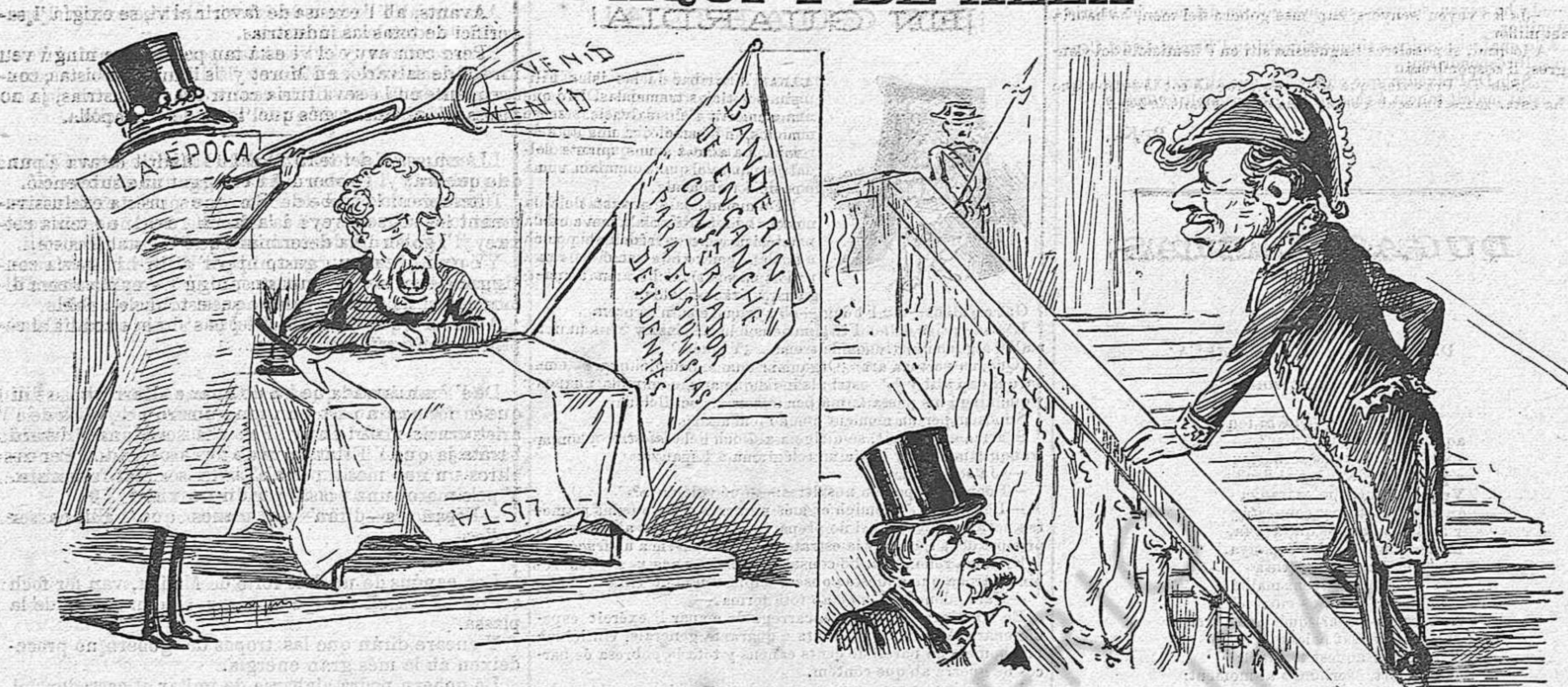
Quan lo rey de les húngares, que à la séua manera també es un angèlic, torni à decidir-se à reanudar las séuas aventures per Espanya; no'n trobarà poca de feyna feta!

Endavant la professió y que l'hatxa no s'apagui!

Diuhen que l'Sultán de cap manera vol ferse solidari de la precipitació dels espanyols.

De manera que per lo vist, al tardar dos mesos en anar à Melilla 'ls espanyols ens hem precipitat.

DE AQUÍ Y DE ALLA

A tot ser desheredat
del partit fusionista
se li reservarà un plat
si s'apunta à la llista.

Mentre l' un puja l' escala poch à poch, l' altre espera l' hora en que li fassin baixar depressa.

Al gran heroe de Sagunto
qui s' ho havia de pensar!
aquest l' ha pres pel seu compte
y al Riff se l' ha ben ríffat.

Quan arribi à Marruecos
aquest Sultan trobarà,
sent de tot lo més notable
que trobantlo no l' veurà.

Y acabada l' embaixada
en pago de tants afanys
per saldo cumplert de comptes
aixó es lo que portarà.

Sultán: vos esteu de broma. Y teniu rahó de riure, ja que les coses vos van tant bé.

Lo tractat de Italia en vías de realisació tira materialment per portes als marmols nacionals, afectant no sols à las canteras sino à las fàbricas establecidas en distints punts de la península.

Així se protegeix als consumidors de objectes de luxe, llansant à la miseria à numerosissims obrers ocupats en aquesta indústria.

No sembla sino que l'Sr. Moret, fins per dormir lo son etern, aspiri à tenir un panteón construit ab marmols estrangers.

XARADA

Tot accell té quart-segona,
part del cos es la primera,
y llegida pel darrera
per pescar veurás que 't dona.

Es musical la tercera,
lo mateix que la segona,
y Tercer-dos nom de dona
te resulta à la carrera.
Lector, ara un xich rumia
que si cavilas com cal,
trobaràs que 'l meu Total
es regió de Oceania.

A. CONGOST Y SANZ.
TRENCA-CLOSCAS

CAMILO RENAU

CANET

Formar ab aquestes lletras lo títol de una coneuguda sarsuela-revista.

TASTA OLLETAS.

GEROGLIFICH

+

BII

T T T

T T

T

A. BARB.

ANAGRAMA

Per veure donas de tot
no hi ha com anà à Cardona
pues total que hi han allí
deixan enrera per mí
a moltes de Barcelona.

NIU DE GRACIA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans E. B., Pau Sampons, Un ninot de fira, R. Escuda, Pere dels Esprits, Un Baster Bast, J. Masana, E. Font R., Pau Xirinachs, Pelma, Tenorio emprendedor, Sicutérat, Fulano de Tal, Rata, primer y Un Caga-niu.—Lo qu' envian aquesta setmana no fá per casa.

Ciutadans A. Congost y Sanz, Parrondo Llambrochs, S. Nas F., J. A. y F., Noy de Sans, Manel Campanyá, Esquellot, E. Revoltós, Rose Tenurb, Barba-Roja, Pep Gallinaire, Rey Nano, J. S. y D., Enrich Bausá, Joseph Pont y Espasa, J. C. y P., F. de la Rosa, Trinitari Costa y Ansia Manela.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà Pere dels Bolados: Ja vegrá, ni en forma de treballs literaris podém admetre escrits qu' en lo fondo no son res més que anuncis particulars, tant més quan los escrits deixan molt que desitjar.—Carlos Martí: En l' article de vosté no hi ha ni novedat ni frescura; per lo tant no 'ns serveix.—Lluís Salvador: Aprofitarem lo sonet y algun epigrama.—J. Ull Pur: La carta de Tánger careix de interès y de xispa.—J. Molas: Ben versificada ho està; però l' assumptu es massa desembossat, y 'l final sobre tot no pot anar de cap manera.—P. P. T.: Està bé.—Tomás Riu: Si la poesia de vosté haguessem pogut publicarla un mes enrera hauria tingut la oportunitat que avui ha perdut per complert.—R. Piñeda Estela: Les versos que 'ns envia estan pleus de ripls y entrebancs.

LOPEZ, editor.—Rambla del Mitj, 20.

A. Lopez Robert, impresor.—Asalto, 63.—BARCELONA